

Sygn. akt VIII U 1629/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia (del.) Magdalena Kimel
Protokolant	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2019 r. w Gliwicach

sprawy T. Ś. (1) (Ś.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury górniczej

na skutek odwołania T. Ś. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 13 czerwca 2019 r. **nr** (...)

1. odmawia odrzucenia odwołania;
2. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu T. Ś. (2) prawo do emerytury górniczej na podstawie art. 50a ustęp 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 1 czerwca 2019r.

(-) sędzia del. Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 1629/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 czerwca 2019 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu T. Ś. (1) prawa do emerytury górniczej ze względu na wiek. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczony ma już przyznane prawa do emerytury górniczej, zatem nie ma podstaw do przyznania kolejnej emerytury górniczej.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. Wniósł odwołanie, w którym domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do spornego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie ewentualnie o oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Jednocześnie wskazał, że ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji po upływie ustawowego terminu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2008 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu T. Ś. (1) (ur. (...)) prawo do emerytury górniczej bez względu na wiek (art. 50e ustawy emerytalnej) od dnia 1 października 2008 r., tj. od ustania zatrudnienia.

Ubezpieczony ukończył 50 rok życia w dniu (...) Legitymuje się stażem pracy górniczej w wymiarze 35 lat, 9 miesięcy i 3 dni. Z kolei staż jego pracy górniczej w rozumieniu art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej wynosi ponad 15 lat (okoliczność bezsporna).

W dniu 10 czerwca 2019 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury górniczej ze względu na wiek (art. 50a ustawy emerytalnej).

Decyzją z 13 czerwca 2019 r., organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury górniczej ze względu na wiek twierdząc, że już wcześniej otrzymał on emeryturę górniczą bez względu na wiek, w związku z czym nie ma podstaw do przyznania kolejnej emerytury górniczej na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W aktach organu rentowego nie ma informacji, kiedy przedmiotowa decyzja została odebrana przez ubezpieczonego.

Ubezpieczony nie pamięta kiedy została mu doręczona powyższa decyzja. Organ rentowy nie dysponuje dowodem doręczenia zaskarżonej decyzji.

W dniu 30 lipca 2019 r. ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji, które zainicjowało niniejsze postępowanie.

Powyższy stan faktyczny był bezsporny i wynikał z dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja jest nieprawidłowa.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że nie było podstaw do odrzucenia odwołania.

Zgodnie z treścią art. 477⁹. § 1 kpc odwołania od decyzji organów rentowych lub orzeczeń wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności wnosi się na piśmie do organu lub zespołu, który wydał decyzję lub orzeczenie, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ lub zespół, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji lub orzeczenia.

Natomiast po myśli art. 477⁹ §3 kpc Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że organ rentowy nie przedłożył dowodu doręczenia ubezpieczonemu przedmiotowej decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury górniczej. W aktach organu rentowego znajdują się jedynie adnotacja, że przedmiotowa decyzja została przekazana do wysłania w dniu 13 czerwca 2019 r. Jednocześnie organ rentowy podnosił, że odwołanie zostało przez ubezpieczonego wniesione po terminie. Z kolei ubezpieczony nie pamiętał kiedy decyzję otrzymał. Zatem organ rentowy w żaden sposób nie wykazał, iż odwołanie zostało wniesione po upływie 1 miesiąca od dnia doręczenia odwołującemu decyzji. Wprawdzie odwołujący wnosil przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, a mając na uwadze fakt, że odwołanie od przedmiotowej

decyzji zostało wniesione w dniu 30 lipca 2019 r., a więc w kolejnym miesiącu, w ocenie Sądu nawet ewentualne uchybie terminowi do wniesienia odwołania nie było nadmierne.

W związku z powyższym, Sąd odmówił odrzucenia odwołania i orzekł jak w pkt 1 wyroku.

Przechodząc do dalszych rozważań prawnych należy wskazać, że decyzją z 29 sierpnia 2008 r. ubezpieczonemu zostało przyznane prawo do emerytury górniczej bez względu na wiek na podstawie art. 50e ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.). Przepis ten stanowi:

Art. 50e. 1 Prawo do górniczej emerytury, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, przysługuje pracownikom, którzy pracę górniczą wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący co najmniej 25 lat, z uwzględnieniem ust. 2.

2. Do okresów pracy górniczej, o której mowa w ust. 1, zalicza się także okresy:

1) niezdolności do pracy z tytułu wypadku przy pracy albo z tytułu choroby zawodowej, za które wypłacone zostało wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy albo świadczenie rehabilitacyjne,

2) czasowego oddelegowania pracowników, o których mowa w art. 50c ust. 1 pkt 6, do zawodowego pogotowia ratowniczego w (...) S.A. w B., w (...) S.A. Oddział (...) w L. lub w okręgowych stacjach ratownictwa górniczego

- bezpośrednio poprzedzone pracą górniczą wykonywaną pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przypadające w czasie trwania stosunku pracy.

3. Prawo do emerytury, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem, że pracownik nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Obecnie ubezpieczony domaga się prawa do emerytury górniczej na podstawie art. 50a ustawy emerytalno-rentowej. Przepis ten stanowi:

Art. 50a. 1. Górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1) ukończył 55 lat życia;

2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1;

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

2. Wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat.

Organ rentowy twierdzi, że nie jest możliwe przyznanie po raz kolejny emerytury górniczej na podstawie innego przepisu ustawy. Sąd nie podziela tego stanowiska. Ustawa o emeryturach i rentach z FUS przewiduje wiele rodzajów emerytur. W ocenie sądu ubezpieczony spełnia wszystkie warunki wymagane przez art. 50a ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej. Ugruntowane w orzecznictwie jest stanowisko, że dopuszczalne jest przechodzenie na emeryturę kilka razy. Przykładowo za taką możliwością opowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z 4 lipca 2013 roku, II UZP 4/13, w uzasadnieniu, której wskazał na treść przepisu „art. 21 ust. 2 ustawy emerytalnej, w którym ustawodawca określił sposób ustalania podstawy wymiaru świadczenia, w sytuacji gdy wcześniej była pobierana ("inna") emerytura, innymi słowy z przepisu tego wynika, że dopuszcza on kilkakrotne realizowanie się ryzyka emerytalnego. Według tego przepisu można było przejść na emeryturę bez względu na wiek, potem osiągając wiek 50/55 lat wystąpić o emeryturę w

niższym wieku emerytalnym, potem o wcześniejszą emeryturę (5 lat przed osiągnięciem wieku 60/65 lat), a na koniec o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym, co wiązało się z każdorazowym podwyższeniem kwoty świadczenia (choćby w wyniku stosowania za każdym razem wyższej kwoty bazowej).”

W innym wyroku Sądu Najwyższego tj. w wyroku z dnia 20 stycznia 2005 r. I UK 120/04, OSNP 2005 nr 16, poz. 257 wskazano, że "prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego nie jest tożsame przedmiotowo z prawem do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku wynoszącego 55 lat, bowiem po pierwsze - podstawy prawne tych roszczeń są różne, po drugie - przesłanki nabycia prawa do tych roszczeń są odmienne, jeśli chodzi o wymagany wiek. Są to zatem dwa odrębne świadczenia emerytalne w rozumieniu art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które podlegają odmiennym reżimom prawnym."

Nie budzi również wątpliwości, że do przepisów z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne stosowanie jest wykładni rozszerzającej, ale należy stosować wykładnię ścisłą. Nie jest dopuszczalne także wywodzenie warunków do spełnienia, które z przepisu nie wynikają. Z przepisu art. 50a nie wynika warunek, że możliwe jest przyznanie emerytury górniczej ze względu na wiek tylko wnioskodawcy, który nie ma ustalonej emerytury górniczej bez względu na wiek. Przepis art. 50a i art. 50e nie przewidują tych samych wymogów do spełnienia przez wnioskodawcę. Przepis art. 50a wymaga ukończenia 50 lub 55 lat zaś przepis art. 50e nie zawiera wymogu co do wieku. W ocenie sądu już samo odmienne wymaganie co do wieku przesądza, że są to odrębne świadczenia – tak SN w cytowanym już wyroku z 20 stycznia 2005 r. I UK 120/04. Ponadto w inny sposób w obu przepisach określono zasady obliczania stażu pracy, który uprawnia do przyznania świadczenia z art. 50a lub 50e ustawy – co podkreślił SN w wyroku z 17 grudnia 2014 roku, I UK 169/14.

Nieuzasadnione jest różnicowanie sytuacji ubezpieczonego i osoby, która uzyskała np. emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach po ukończeniu 60 lat, a następnie domaga się emerytury z art. 27 ustawy emerytalno-rentowej ponieważ w istocie każda osoba, która spełnia przesłanki do emerytury z art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 spełnia także przesłanki do emerytury z art. 27 po ukończeniu 65 lat. Możliwość zaś uzyskania emerytury z powszechnego wieku emerytalnego przez ubezpieczonego mającego prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych nie jest kwestionowana. Akceptacja stanowiska ZUS prowadziłaby do stwierdzenia, że ubezpieczony nigdy nie nabędzie prawa do kolejnej emerytury albowiem wszystkie przesłanki, poza wiekiem, spełnił już w dacie przyznania prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek.

Należy odnieść się jeszcze do wyroku SN z 6 marca 2012 roku, I UK 309/11. W wyroku tym SN stwierdził, że „górnikowi, któremu wcześniej na podstawie art. 48 u.e.r.f.u.s. ustalono prawo do emerytury górniczej bez względu na wiek z zaliczeniem okresu urlopu górniczego nie może być "po raz drugi" ustalona emerytura górnicza na innej podstawie prawnej (art. 50a tej ustawy), tym razem ze względu na osiągnięcie limitu górniczego wieku emerytalnego, ponieważ po uchyleniu z dniem 1 stycznia 2007 r. art. 48 tej ustawy nie ma podstaw prawnych do "ponownego" zaliczenia okresu tego samego urlopu górniczego, który został wcześniej uwzględniony przy ustaleniu górniczych uprawnień emerytalnych w stanie prawnym obowiązującym przed 1 stycznia 2007 r., w którym skorzystanie z równorzędnych z pracą górniczą okresów urlopu górniczego pozwalało nabyć górnikowi prawo do emerytury górniczej (art. 21 ust. 1-4 ustawy z 1998 r. o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych w związku z art. 45 ustawy z 2003 r. o restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego w latach 2003-2006).”

W wyroku tym Sąd Najwyższy wskazał jedynie, że nie ma podstaw do zaliczenia do stażu pracy ustalanego na podstawie art. 50a ustawy emerytalno-rentowej okresu urlopu górniczego, który został uwzględniony w stażu pracy uprawniającym do emerytury ustalanej na podstawie art. 48 ustawy emerytalno-rentowej ponieważ w stanie prawnym obowiązującym po 1 stycznia 2007 roku brak podstaw do zaliczenia do stażu pracy uprawniającego do emerytury górniczej, okresu urlopu górniczego. W stanie prawnym obowiązującym przed 1 stycznia 2007 roku taka możliwość była, co powodowało, że ZUS rozpoznając wniosek o emeryturę z art. 48 i przyznając ją - decyzją z 19 listopada 2004 roku uwzględnił do 25 lat pracy okres urlopu górniczego. Powołany wyrok nie dotyczy natomiast

możliwości przyznania emerytury górniczej ze względu na wiek osobie, która ma już emeryturę górniczą bez względu na wiek.

Zgodnie z art. 51 ust. 1 pkt ustawy emerytalnej, przy ustalaniu wysokości górniczych emerytur, o których mowa w art. 50a lub 50e, stosuje się, z zastrzeżeniem ust. 2 przeliczniki: 1) 1,5 za każdy rok pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;

2) 1,8 za każdy rok pracy, o której mowa w art. 50d;

3) 1,4 za każdy rok pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 1-3 i 5-9, wykonywanej częściowo na powierzchni i częściowo pod ziemią;

4) 1,2 za każdy rok pracy, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 i 5, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego, w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego.

Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wynika, że ubezpieczony ukończył 50 rok życia oraz legitymuje się wymaganym okresem pracy górniczej, w tym pracy górniczej rozumieniu art. 50c ust. 1 ustawy. Oznacza to, że spełnia on wszystkie przesłanki do przyznania emerytury górniczej z art. 50a ust. 2 ustawy emerytalnej. Zresztą fakt legitymowania się wymaganymi okresami do przeliczenia emerytury na zasadach przewidzianych w art. 50a ustawy emerytalnej wynika z obliczeń organu, które znajdują się w aktach rentowych organu rentowego (k.309 verte)

Mając powyższe na uwadze Sąd w pkt 2 wyroku przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej na podstawie art. 50a ust.2 ustawy emerytalnej od 1 czerwca 2019 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury górniczej. Zaskarżona decyzja została zmieniona na podstawie art. 447¹⁴ § 2 k.p.c.

(-)sędzia (del.) Magdalena Kimel